

den mond dicht bij Alice's oor en fluisterde: «Ze is ter dood veroordeeld».

«Hoe komt dat?» zei Alice.

«Zei je «Hoe kommerlijk!» vroeg het Konijn.

«Nee», zei Alice, «ik vind dat heelemaal niet kommerlijk. Ik zei: «Hoe komt dat?»

«Ze heeft de Koningin een klap om de ooren gegeven» — begon het Konijn. Alice gaf een kreet van pret.

«O, stil toch!» fluisterde het Konijn verschrikt. «De Koningin zal je nog hooren! Zie je, ze kwam wat laat en de Koningin zei —»

«Op je plaats!» gierde de Koningin met een stem als een orkaan en dadelijk begonnen de menschen wild heen en weer te loopen, herhaaldelijk tegen elkander aanbotsend. Eindelijk echter vonden ze allen hun plaats en het spel begon.

Alice had nog nooit zoo'n vreemd croquetveld gezien. Het was overdekt met richels en voren, de ballen waren levende egels, de hamers levende flamingos en de soldaten moesten voorover op handen en voeten gaan staan om de bogen te vormen.

De grootste moeilijkheid was, naar Alice vond, het hanteeren van den flamingo. Ze slaagde er

in het lichaam van den v
onder haar arm, terwijl z
hangen, maar telkens wis
ze na veel moeite zijn n
kregen en ze met
zijn kop den egel
een slag wilde ge-
ven, om te draaien
en haar in 't gezicht
te zien met zulk een
vreemde uitdruk-
king in de oogen,
dat ze haar lachen
niet kon laten. Als
ze dan zijn kop
weer naar beneden
had gewerkt en
weerwou beginnen
met spelen, dan had
zich zoowaar de
egel weer ontrold
en was deze naar een a
En bovendien was er gewo
in den weg, wanneer ze
wilde slaan en daar de vo

